

Tineke Honingh

**ELKE DAG
BROERDAG**

Van Holkema & Warendorf

ISBN: 978 90 00 36896 9

ISBN: 978 90 00 36897 6 (e-book)

NUR: 283

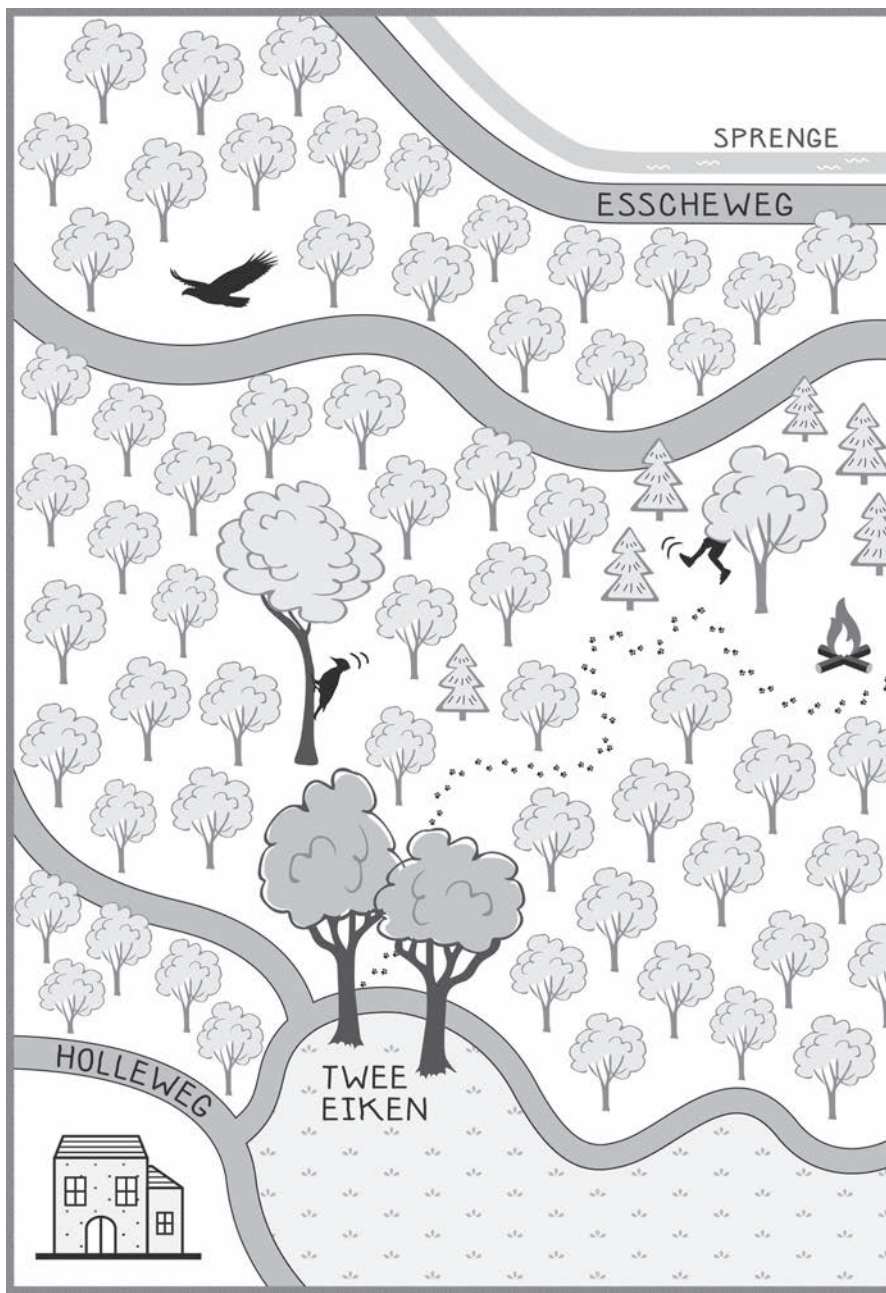
© 2019 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Tekst: Tineke Honingh
Omslagontwerp: Bij Barbara
Landkaart en stamboom: Jeannette Steenmeijer
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

When the night has come
and the land is dark
and the moon is the only light we'll see,
no, I won't be afraid, no, I won't be afraid,
just as long as you stand, stand by me.

*Zodra de avond valt
en het duister wordt
en alleen de maan nog op ons schijnt,
nee, dan ben ik niet bang, nee, ik ben niet bang,
als jij maar naast me staat, naast me staat.*

Uit 'Stand By Me' van Ben E. King

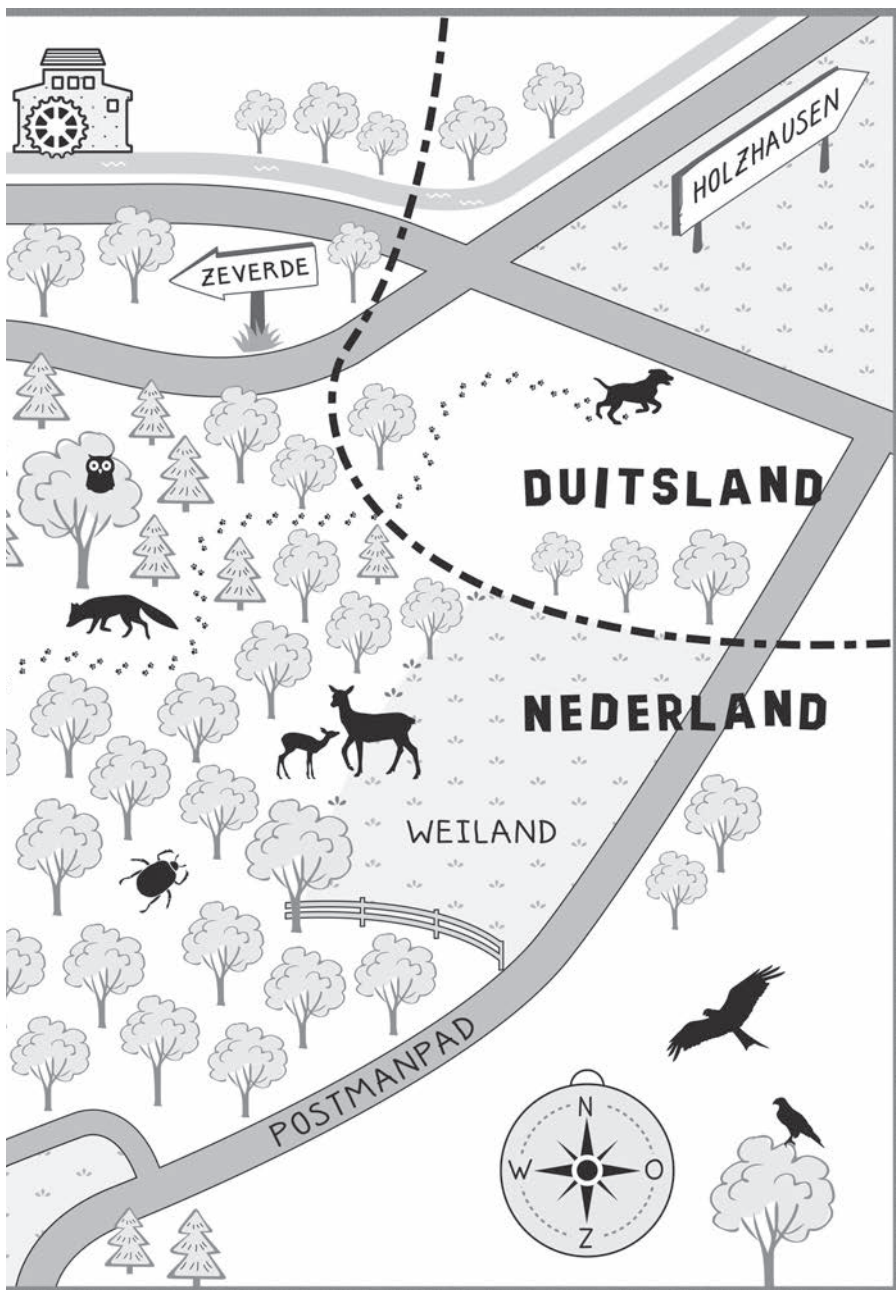
SPRENGE

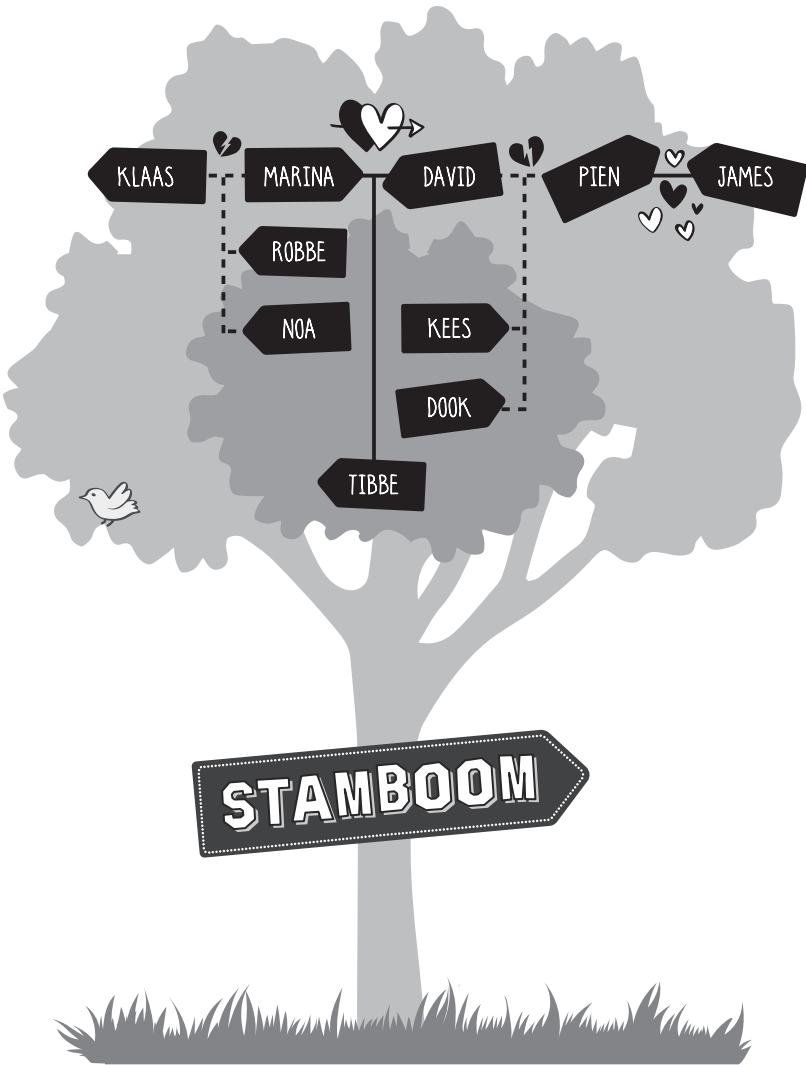
ESSCHEWEG

HOLLEWEG

TWE EIKEN

STAMBOOM

EEN STIEFTWEELING

Ik werd als eerste wakker in mijn onderste deel van het stapelbed. Het was donderdag. Ik gooide mijn benen in de lucht en gaf een por in de bult boven me. De bult gromde, bewoog en lag toen weer stil. Ook in het stapelbed naast me was nog geen beweging te bespeuren. Alleen in het kleuterbedje onder het raam lag Tibbe te draaien. Hij mompelde iets over een ridder in een vliegtuig.

Langs het gordijn piepte de zon. *Het is da-hag*, zei die straal. *Kom naar bui-ten!*

Ik zwaaide mijn benen nog eens de lucht in om de bult boven me een joekel van een duw te geven. Deze keer stak na de grom een hoofd met lang blond haar over de rand.

‘Oi, poedel...’ zei Kees met schorre stem.

‘Hey, Miss Piggy,’ zei ik zachtjes. ‘Kom!’ Ik knikte met mijn hoofd opzij.

Kees rolde terug op zijn bed, ik hoorde wat gerommel.

Hij stak zijn hoofd weer over de rand en liet zijn wekker zien: 6:37.

‘Dan hebben we nog lekker lang.’ Ik stak twee duimen in de lucht.

Kees rolde met z’n ogen en liet zich uit zijn bed glijden. ‘Waarom moet ik jou altijd uitlaten?’

Hij zei het met een grom, maar ik hoorde dat hij ook zin had om even het bos in te gaan voor school. Kees en ik verstonden elkaar, ook als we niet hardop tegen elkaar praatten. Dat konden alle tweelingen. Oké, we hadden niet dezelfde moeder, en niet eens dezelfde vader, maar als je 53 minuten na elkaar bent geboren in hetzelfde ziekenhuis en als je dan zes jaar later ook nog stiefbroers wordt, mag je je best tweeling noemen. Een stieftweeling.

‘Kunnen jullie nou nooit eens tot de wekker slapen...’ Boven in het andere stapelbed draaide Robbe zich om en trok zijn dekbed op tot zijn ontplofte zwarte krullen, precies dezelfde als ik had. Van de buitenkant zag iedereen dat hij en ik broers waren: onhandig lang, te veel haar, donkerbruine, bijna zwarte ogen. Maar vanbinnen leek hij voor geen meter op mij. Hij hield bijvoorbeeld wél van uitslapen. Ik ging voorzichtig op het onderste bed van Dook staan en trok me omhoog. Op de plank boven Robbes bed helde een stapel schriften gevaarlijk over. Nog zoiets. Sinds dit schooljaar werkte Robbe ineens vrijwillig aan zijn schoolprojecten!

‘Scouts houden van vroeg opstaan,’ fluisterde ik en ik roste hem lekker hard door zijn haar.

‘Geen scoutpraat vóór het ontbijt,’ bromde Robbe en hij maaide met een arm naar mij, maar daar was ik op

bedacht. Ik sprong soepel op de grond.

Kees grinnikte. We pakten zachtjes onze kleren, slopen de kamer uit, de trap af en stapten bij de keukendeur in onze laarzen.

De lucht rook naar lente: fris, zoetig, groen. We liepen het paadje af naar het tuinhekje en staken de weg over. Aan de andere kant van de weg, recht tegenover ons huis, begon het bos. De laatste weken hadden de bomen gelukkig weer kleur op hun bruine skelet gekregen. Wat was begonnen met een paar voorzichtige knoppen was uitgelopen tot een uitbundig gejuich van duizend kleuren groen.

Ik keek omhoog en hoorde de wind aankomen. Het leek op een wave in een stadion, gevolgd door een applaus van bladeren. Ik ademde diep in, nam het applaus in ontvangst en lachte van oor tot oor.

‘Kom op,’ zei Kees.

We namen het rechterpad, smal en slingerend. Dat liep helemaal door tot ver in Duitsland. Je wist nooit precies wanneer je de grens over ging.

‘Wie het eerst boven is!’ riep ik. We sprintten weg naar de grote eiken. Als twee spidermannen klommen we van tak naar tak. Ik in de mijne, de linker, Kees in de zijne, de rechter. Deze keer won Kees. We inspecteerden de eiken op nesten met rupsen en op wonden in de bast, maar we konden al vrij snel zien dat onze bomen nog zo gezond waren als gisteren. Ik liet me rustig van tak naar tak naar beneden glijden en landde met een sprong op de grond. Kees plofte naast me.

We keken elkaar aan, knikten en liepen rustig verder.

‘Ik zat te denken, hè,’ zei ik nadat we een specht uit z’n

boomhol hadden zien vliegen. ‘Over die film met die magische deur.’

‘Welke film?’

‘Die ene met die kast, weet je nog? Achterin zat een deur en als je erdoorheen ging, dan kwam je in dat land met die heks en die pratende leeuw en die gast met die bokkenpoten.’

‘O, die.’

‘Voor mij is dat als je de weg oversteeft naar hier.’ Ik wees om me heen.

Kees keek me van opzij aan.

‘Als ik de weg oversteeft en het bos in loop, ben ik in een andere wereld.’

‘Zonder heksen, hoop ik?’ zei Kees.

Ik lachte. ‘Maar mét spechten!’

We waren nu al een stuk het bos in. Ineens greep Kees m’n arm en trok me omlaag. Hij wees rechts voor ons. Een ree knabbelde aan een jonge tak, maar draaide nog geen seconde later haar hoofd naar ons. Eén moment keek ze ons aan. Grote bruine ogen, lange rechtopstaande oren. Het volgende moment zagen we alleen nog de witte vlek op haar kont, en toen niks meer.

Kees keek me aan met een grote glimlach. ‘En een wereld met een ree.’

‘En zonder school,’ zei ik.

‘School!’ zei Kees.

Ik keek op m’n horloge en keek verschrikt naar Kees.

We draaiden ons tegelijk om en begonnen te rennen.